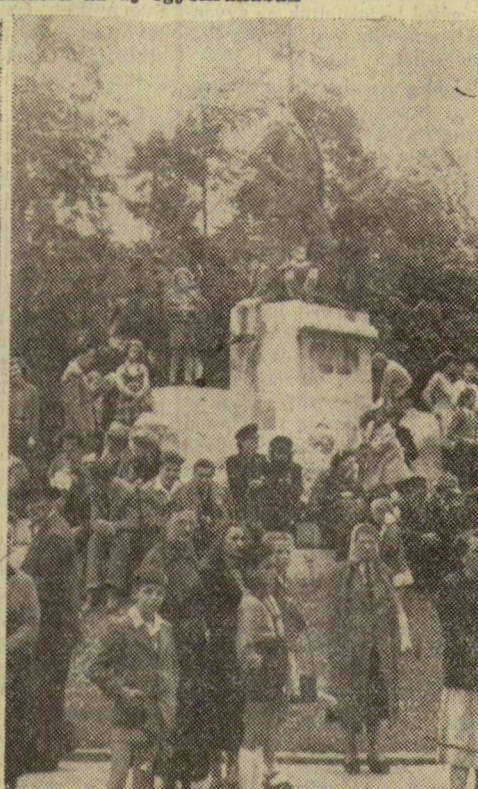

Büszkén menetelnek a KISZ-fiatalok az új egyenruhában

Vidáman integet egy kislány a Ruhagyár virágpompás autóján

Még a szobor is tele emberekkel a gyűlésen...

Évente 700 vagon szovjet fenyőfát kap Szeged

Evek hosszú során alig beszéltünk már arról október előtt, hogy a Szovjetunió milyen hatalmas gazdasági segítséget adott szinte naponta iparunk szocialista kibontakozásához, mert utóbb megszoktuk és természetesnek vettük az erősebb testvér támogatását. Később aztán, a lázas októberi napokban sokan el is felejtették, sőt tudatosan el is ferdítették a Szovjetunióhoz fűződő kapcsolatainkat és rosszindulatúan azt állították, hogy a magyar-szovjet gazdasági kapcsolatok a magyar nép kárára vannak. Az októberi politikai és fegyveres akciók révén gyakran sikerült is az ellenforradalmároknak szovjetellenes hangulatot erőltetni az akkori „közvéleményre”.

Sokan csak az ellenforradalom pusztításai után döbbenek rá ismét, hogy

összinté, becsületes feltételekkel nyújtott segítséget csak a népi demokráciától és a szocialista tábor vezető országától, a Szovjetuniótól várhatunk.

Sokaknak feltűnt Szegeden is, hogy a múlt hónapokban annyi fenyő- és fűrészáru érkezett a Szovjetunióból, hogy mindenki vásárolhatott szabadon ezekből a fontos építőanyagokból.

Az első negyedévben a szocialista szállítmányokon felül tízezer köbméter gömbfát kaptunk a Szovjetuniótól államsegély formájában.

Ez azonban a segítségnek csak az egyik oldala, mert ha csupán a fontos faanyag-segítség vesszük is figyelembe, a Szovjetunió önzet-

len támogatását az is bizonyítja, hogy már

hosszú évek óta rendszeresen érkeznek a faanyaggal megrakott szerelvények országunkba a szovjet földről, igen méltányos áron: köbméterenként 250 forintért.

Ezzel szemben a saját kitermelésű belföldi fenyő 955 forint. S ide, Szegedre

is 6-700 vagon ilyen áru érkezik évente, nem beszélve a szolnoki fűrész-üzemről, ahol ennek a mennyiségnek többszörösét fogadják. Ha még ehhez azt is hozzávesszük, hogy a szovjet fenyő-áru elsőosztályú minőséget képez, felmerülhet annak a gazdasági segítségnek a fontosságát, aminek ez az egy árucikk csupán kis töredéke.

Egy üzletnyitás — sok tanulsággal

Megnyílt Szeged új, korszerűen bővített csemege boltja

Másfélmillió forint értékű áruval tegnap nyílt meg az Élelmiszerkiskereskedelmi Vállalat Széchenyi téri 8-as számú üzlete. A megnyitáson megjelent Vincze Antal, a városi tanács v. b.-elnökhelyettese, valamint számos meghívott vendég. Busa Vilmos, az Élelmiszerkiskereskedelmi Vállalat igazgatója üdvözlő szavai után Mison Nándor, a városi tanács kereskedelmi osztályának vezetője adta át rendeltetésének a csemegeboltot, amelyet 200 ezer forintos beruházással megnagyobbítottak, illetve tettek korszerűbbé.

„A megrendelt árut, házhoz szállítjuk” — olvastuk az ízléses, falon függő táblácsról. — Ez igen, ez már kereskedelem! — mondták a kis ünnepség közepette az ajtó előtt tömött sorokban várakozó vásárlók, akik megnyitás után valószággal bezúdultak az üzletbe. A mintegy 250-300 főnyi vásárló szinte egyszerre rohanta meg a bejárat baloldali részén elhelyezett gyümölcs-árusító részleget. Hogyne rohanta volna meg, hiszen az üveggel fedett pulton gúlába rakott citrom, narancs, füge és mazsola nézett a vásárlókra. Az üzlet többi osz-

tályán elhelyezett sokféle árukülönlegesség — mondjuk a minőségi csokoládék — kereslete eltörpült a keresett és kívánt — s most az üveg mögött kandikáló — hiánycikkek mellett.

Nem ünneprontásként, de azért megemlíthjük, hogy a déligyümölcsökkel — hiánycikkekkel! — való „vevőcsalogatás” divatjammal, kapitalista jellegű üzleti fogás. Enélkül is érdekes és szép lett volna az újjászületett üzlet avatása, avagy nem a „premiere”, hanem másnapra kellett volna felavatni az üzletet a déligyümölcsökkel; akkor elkerülhető lett volna a szükségtelen tolongás, az eszeveszett tumultus.

A pénztárnál Szabó Jánosné fizetett legelőször. Ezzel az aktuálisan megkezdődött a legújabb csemegeboltban a nap mint nap fél 7-tól este fél 9-ig tartó szakadatlan eladás, vásárlás. A legújabb csemegeüzlet 17 főnyi személyzetét pedig bizonyára a legjobb és legudvariasabb kereskedőként ismerik majd meg — a magukat is udvariasnak mondó — vásárlók.

(—)

ÜNNEPI képek

Esik, nem esik? — ez volt szerdán a hamleti kérdés, s hogy az óvatosoknak meg a bátraknak is igazuk legyen, hol megvolt a májusi zápor, hol elapadt. A naggyűlés után hamarosan megkezdődött a találgatás s vele együtt a nagy körforgalom is — a ligetbe, meg vissza. A híd két oldalán egyaránt füzéren jártak az emberek. A komorodó felhők ellenére sem csökkent az ünnep és az újszegedi liget hagyományos vonzóereje, mert ha a gyerekes mamák megijedtek is a hirtelen jött esőtől, csak kikuccsantottak ők is a sátorvárosba, hogy örömet szerezzenek apróságoknak egy-egy pukkanó luftballonnal, májusi csecsebecsével. S vonzott az illatozó kolbász, a gözölgő pörkölt s a gusztusos habzó sör is. Elvégre a kifestített ponyvák alatt már mindenki füttyült az esőre. A jó ételek és italok mellett könnyű kívánni egy ilyen futózápor végét, különösen, ha a zene és a társaság is marasztalja az embert.

Az eső incselkedése korántsem zavarta széjjel a jókedvű ünneplőket. Minden sátorban a „mennyezetig” emelkedett a hangulat. Az építőknél harmonikaszó kísért a nótáskedvű kőműveseket, a Kenderfonó sátrából pedig tüzes cigánymuzsika akkordjait libbentette szerte az enyhe szél. A Vigadó és a Liget-vendéglő asztalai körül is sűrűn forogtak a pincérek. A késő esti órákban sem csillapult a jókedv, ellenkezőleg: a nótázás még csak ekkor kezdődött igazán. A jó ebédre, s a megkívánt virslire, sült kolbászra jól csúszott a termelői bor, — aminek olyan nagy divatja volt az ünnepi délutánon, — s a délutáni hűvösség ellenére a sör is jól fogyott. A tánc — ez már nem ment olyan jól, mert igen szoros volt a sátrakban a „mezőny”, s bár kívül tágasabb, ebbe valóban beleerőlt az idő, az asszonyok és lányok legnagyobb bánatára.

A hirtelen elszemtelenedett időjárás után a ruhagyáriak és a szalámigyáriak azt mondogatták most: „látjátok, mi jobban értünk a meteorológiához — mi már előre tudtuk, hogy eső lesz, s az üzemből mulattunk”. De erre is megvan a válasz: Mulattak-e olyan jól, mint a többiek a ligetben? No nem, a májusi ünnep csak itt igazi, — még akkor is, ha szerezsen öregaszonyok hullanak az esővel. Csak itt, a tavaszi kosztümből öltözködő ligetben, a jó, friss levegőn élheti bele magát az ember ennek a napnak a kedvességébe.

S másnap se szólt ez ellen senki. Nevetve mesélték egymásnak az emberek, akiket elfogott a zápor:

— Bokáig merültem egy tócsában...

— A ballonból csavarni lehetett a vizet... — mert így is jobban jártak, mint akik nem is mulattak, mégis bőrig áztak, vagy órák hosszat toporogtak a híd alatt, ahová haza sietve bekényszerültek.

Igy utólag már mindenki meg is békült ezzel az időjárással, mert faluról az a hír jön, hogy „ez az eső aranya: ér”. Aranyat ér, aranyat ér. de egy nappal később gyémántnak is beillt volna.

Azért csak május volt, igazi, vidám május. Eppógy síkongáttak a lányok, éppógy incselkedtek a legények, szépen szólt a nóta, jól fogyott a bor,

Pattogó zeneszóval vonultak fel a Szegedi Kenderfonógyár dolgozói

Tüzespiros füzérek díszlenek a Paprikafeldolgozó kocsiján

A tavasz virágából fonták dekorációjukat a Kertészeti Vállalat ünnepői

Fehér inges, piros nyakkendős úttörők vonulnak

Készül a szép májusi kép az újszegedi ligetben — gyorsan mielőtt jön az eső...

Együtt a család a ligeti fák alatt